

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.264/2014/7.szám

A Kúria a dr. Moldován András ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Váltó Veronika jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. december 17. napján kelt 25.K.32.792/2013/9. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 11. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 25.K.32.792/2013/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 250.000 (azaz kettőszázötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 3.500.000 (azaz hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Közép-magyarországi Regionális Igazgatósága /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/ a felperesnél 2008. II. negyedévre általános forgalmi adó /áfa/ adónemben végzett bevallások utólagos vizsgálatára irányuló, pénzösszeg kiutalás előtti ellenőrzésének eredményeként - megismételt eljárásban - a 2010. szeptember 29. napján kelt határozatával a felperes terhére 59.074.000 Ft adókülönbözetet állapított meg, amelyet teljes egészében jogosulatlan visszaigénylésnek minősített, az összeg kiutalását elutasította, kötelezve a felperest 29.537.000 Ft adóbírság megfizetésére.

A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2011. február 8. napján kelt

határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Döntését az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény /a továbbiakban: Áfa tv./ 120.§-a, 127.§ /1/ bekezdés a) pontja, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény /a továbbiakban: Sztv./ 15.§ /3/ bekezdése, 165.§ /2/ bekezdése, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény /a továbbiakban: Art./ 1.§ /7/ bekezdése, 97.§ /4/-/6/ bekezdései alapján hozta meg.

Határozata indokolásában az alperes rögzítette, hogy adózó a részére D. Kft. néven /a továbbiakban: számlakibocsátó/ kávétermékek értékesítéséről a vizsgált időszakban kibocsátott 35 db számla 59.022.117 Ft áfa tartalmát adóbevallásában levonásba helyezte.

Az elsőfokú adóhatóság a lefolytatott bizonyítási eljárás és bizonyítási eszközök /számlák, a felperes és a számlakibocsátó könyvelésének iratai, a felperes ügyvezetőjének: I. L., telepvezetőjének: F. Z., alkalmazottjának: B. Z. a nyilatkozatai, a számlakibocsátónál végzett ellenőrzés illetve kapcsolódó vizsgálat adatai, ügyvezetőjének: M. I. a nyilatkozata, az általa megnevezett szállítást végző cég: a H.-Kft. ügyvezetőjének: H. F. a nyilatkozata, a H. F. által bemutatott menetlevelek és tachográfkorongok, a P. Kft.-nél végzett kapcsolódó ellenőrzés adatai, ügyvezetőjének: Altsach Andrásnak a nyilatkozata, a K.-K. Kft.-re vonatkozóan az adóhatóság nyilvántartásában, illetve a cégbíróságon található iratanyag, e cégnél végzett egyes adókötelezettségek ellenőrzésére irányuló ellenőrzés adatai, és a tárgyidőszaki ügyvezetőjének beutazásával kapcsolatosan a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal Idegenrendészeti Igazgatóságának a tájékoztatása, a szerb ügyvezető kézbesítési megbízottjának a nyilatkozata, a K.-K. Kft. korábbi ügyvezetőjének: S.L. a nyilatkozata, a W. Kft.-nél végzett egyes adókötelezettségek ellenőrzésére irányuló eljárás eredménye, ügyvezetőjének: Fazekas Péternek, meghatalmazott könyvelőjének: Sz. Zs. a nyilatkozatai, e társaság adóhatósági nyilvántartásának adatai, a N. P. Zrt. nyilatkozata, a raktározással kapcsolatban megkeresett B.M. Kft. ügyvezetőjének: H. J.-nak, továbbá a Ipacsfa u. 6. szám alatti ingatlan tulajdonosának, a R. P. Kft.-nek könyvelő: dr. O. S. Á. I. a nyilatkozata, a telephelyen dolgozó két tanú vallomása/ alapján helytállónan állapította meg, hogy a vizsgált számlákon feltüntetett gazdasági események a dokumentált módon nem történtek meg.

A revízió ugyanis a számlakibocsátótól befogadott beszerzési számlákra egy számlázási láncot tárt fel: a számlák szerint a számlakibocsátó az árukat a P. Kft.-től szerezte be, a P. Kft. pedig a K.K. Kft.-től és a W. Kft.-től. A vizsgált társaságok azonban az ellenőrzés alá vont időszakban valós gazdasági tevékenységet áru hiányában nem folytattak, az általuk kiállított bizonylatok bizonyítottan fiktív eseményeket dokumentáltak, szerepük csupán annyi volt, hogy a felperes igazolni tudja az általa forgalmazott, ismeretlen forrásból származó áruk eredetét. A számlakibocsátó és a P. Kft. csak a közvetítő, átszámlázó

csatornatársaság szerepét töltötte be az ügyletek során úgy, hogy a felperes képviselője bizonyítottan ismerte a számlázási láncolat azon szereplőit is, akik cégével nem közvetlen kapcsolatban állottak. Minderre kizárólag azért volt szükség, hogy meghosszabbítsák az adózó és a számlakibocsátó előtti beszerzési láncot, elnehezítsék az adóellenőrzést, és az áfa visszaigénylő pozícióban lévő felperes minél jobban eltávolodjon a fellelhetetlen fiktív számlakibocsátó társaságoktól.

A felperes - általa ismerten - egy számlázási láncolat része volt, és miután e láncolat egyik tagja sem rendelkezett a számlán feltüntetett áruval, a felperes a számlán megtörtént gazdasági esemény hiányában csalárd magatartást tanúsított. A hiteltelen számlák adólevonás jog alapbizonylatául nem szolgálhatnak, az elsőfokú adóhatóság ezért helytállóan utasította el a számlákban felszámított áfa összegének levonásba helyezését, és állapított meg adókülönbözetet az adózó terhére.

A felperes keresetében az adóhatározatoknak a megváltoztatását és fizetési kötelezettségei törlését, illetve a hatályon kívül helyezésüket, és a hatóság új eljárásra kötelezését kérte. Állította, hogy a számlákban feltüntetett teljesítés az érintett adóalanyok között a valóságban megtörtént, így az adólevonás jogát jogszerűen gyakorolta. Az adóhatóság ténymegállapításai iratellenesek, bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a rendelkezésére álló bizonyítékokat tévesen, és nem teljes körűen értékelte, továbbá nem bizonyított tény, körülményt értékelte a terhére, amely jogsértő határozatot eredményezett.

Az elsőfokú bíróság a per tárgyalását felfüggesztette a Fővárosi Törvényszék 2.K.31.715/2011/4. számú ítéletével szemben kezdeményezett Kfv.I.35.319/2012. számú felülvizsgálati eljárás jogerős befejeződéséig. A Kúria a 4. sorszámú ítéletével hatályában fenntartotta a Fővárosi Törvényszék ítéletét, amelyben az elsőfokú bíróság a felperesnél 2007. év IV. negyedévre vonatkozóan meghozott határozatokat helyezte hatályon kívül, kötelezve az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra.

A per tárgyalásának folytatását követően az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a keresetet elutasította. Indokolása szerint a felperes hitelt érdemlő dokumentumokkal sem a közigazgatási eljárásban, sem a perben nem igazolta a számlatartalmak szerinti gazdasági események tényleges megvalósulását, az általa befogadott számlák tartalmilag hiteltelen voltát nem cáfolta meg. A felperes tanúbizonyítási indítványainak nem tett eleget, figyelemmel arra, hogy a meghallgatni kért tanúk a közigazgatási eljárás során már nyilatkozatot tettek, amelyek a bíróság rendelkezésére álltak. Az adóhatóság által feltárt adatok, objektív körülmények egyértelműen igazolták a számlakibocsátó fiktív számlázását, és miután így a termékek beszerzése a számlák szerint nem valósult meg,

megalapozott az adólevonási jog gyakorlásának megtagadása.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését és keresete teljesítését, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az Art. 97.§ /3/-/6/ bekezdéseit, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ 50.§ /4/ bekezdését, 72.§ /1/ bekezdését, az Áfa tv. alkalmazott jogszabályhelyeit, a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 3.§ /3/ bekezdését, 141.§ /2/ bekezdését, 152.§ /2/ bekezdését, 163.§ /2/ bekezdését, 206.§ /1/ bekezdését, 221.§ /1/ bekezdését, 229.§ /1/ bekezdését. Hangsúlyozta, az alperes sem vitatta, hogy ténylegesen a valóságban a kérdéses számlák szerinti áru megvolt, mivel nem vitatottan ezen árukört igazolt módon továbbértékesítette, sem a felperes, sem a számlakibocsátó adóalanyiságát illetően az alperes megállapítást nem tett, az áruk átengedését, a tulajdonjoguk átruházását tanúsító számlák rendelkezésre álltak, amelyekkel kapcsolatban formai kifogást az adóhatóság nem hozott fel, és azt sem vitatta, hogy a számlák szerinti ellenértéket közvetlenül a számlakibocsátó részére, a megállapított fizetési módban (banki átutalással) és határidőben, igazoltan és utólag rekonstruálhatóan teljesítette.

A felperes hangsúlyozta, hogy nem hagyhatók figyelmen kívül a nála 2007. IV. negyedévre folytatott vizsgálat során meghozott határozatok, és az azok felülvizsgálata iránti közigazgatási perben meghozott ítéletek, így a Kfv.I.35.319/2012/4. számú kúriai ítélet sem, mert a Kúria által elbírált elsőfokú ítélet és per ténybeli és jogi azonosságot mutat jelen perrel. Az elsőfokú bíróságnak nem volt törvényes lehetősége ugyanazon jogkérdést és ugyanazon bizonyítékokat, illetve azokra alapítottan meghatározott tényállást eltérően értékelni, és ezek körében eltérő megállapításokat tenni.

A felperes hivatkozott még arra, hogy készletnyilvántartást nyújtott be, amelyet az adóhatóságnak értékelnie kellett volna, a számlakibocsátó beszerezhetette a vizsgált 35 számlán feltüntetett árut más adózótól igénybe vett szolgáltatás útján is, és az adóhatóság objektív alapú bizonyítékokkal nem támasztotta alá az adólevonási jog megtagadása feltételeinek fennállását.

Az alperes érdemi ellenkérelmében az ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Elsődlegesen rögzíti a Kúria, hogy az adóhatóság a felperesnél áfa adónemben 2007. IV. negyedévre, továbbá külön 2008. I. negyedévre is folytatott ellenőrzést.

A 2008. I. negyedévre vonatkozó határozatok bíróság általi felülvizsgálata során a Kúria a Kfv.V.35.342/2012/5. számú ítéletében a Fővárosi Törvényszéknek a felperes keresetét elutasító 13.K.34.989/2010/26. számú ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria és a Fővárosi Törvényszék ítéleteikben jogszerűnek minősítették az adóhatóság azon megállapításait, hogy felperes részéről a K.K. Kft.-től befogadott számlák tartalmilag hiteltelenek, ezért e bizonylatokra a felperest az áfa levonásának joga nem illette meg, mert a számlákon szereplő gazdasági események a felek között a valóságban nem történtek meg, a számlakibocsátó ténylegesen nem végzett gazdasági tevékenységet, a számlákat arra nem jogosult állította ki.

A 2007. IV. negyedévre vonatkozó határozatok bíróság általi felülvizsgálata során a Kúria a Kfv.I.35.319/2012/4. számú ítéletében a Fővárosi Törvényszéknek az adóhatározatokat hatályon kívül helyező, és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelező 2.K.31.715/2011/4. számú ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria és a Fővárosi Törvényszék ítéleteikben azt állapították meg, hogy az adóhatóság (a K.K. Kft.-től indult értékesítési láncolatban, a felperes által befogadott számlákkal kapcsolatosan) 2007. IV. negyedévre nem folytatott bizonyítást, más közigazgatási eljárásokból beszerzett bizonyítékai azonban erre a negyedévre vonatkozó megállapításait önmagukban nem támasztották alá.

A Pp. XX. fejezetében szabályozott közigazgatási perben a felperes eljárási és anyagi jogszabálysértésre alapítottan kérheti a közigazgatási határozat bíróság általi felülvizsgálatát. A bíróság eljárási jogszabálysértés miatt akkor helyezheti hatályon kívül a határozatokat - szükség esetén a közigazgatási szervet új eljárásra kötelezve -, ha az eljárási jogszabálysértés a perben nem orvosolható és az ügy érdemére kihatott. A Kúria Kfv.I.35.319/2012/4. számú ítéletével fenntartott 2.K.31.715/2011/4. számú ítéletében a Fővárosi Törvényszék az érdemi elbírálásra kiható eljárási jogszabálysértés miatt, bizonyítottság hiánya okából helyezte hatályon kívül az adóhatározatokat, kötelezve a hatóságot új eljárásra. A perben a Fővárosi Törvényszék érdemben nem vizsgálta a határozati megállapítások és jogkövetkezmények jogszerűségét, így nincs olyan tartalmú jogerős ítélet, amely a felperes 2007. IV. negyedévi áfa adózását érdemben értékelte volna. A felperes ítélt dologra való hivatkozása (Pp. 229.§) - figyelemmel a különböző vizsgált időszakokra is - ezért teljes körűen megalapozatlan.

A Fővárosi Törvényszék a 2.K.31.715/2011/4. számú ítéletében rögzítette, hogy az adóhatóság a 2007. IV. negyedévre folytatott ellenőrzése során értékelte a 2008. II. negyedévi vizsgálatban beszerzett bizonyítékokat is. A Kúria teljes körűen osztja a Fővárosi Törvényszék azon álláspontját, hogy az adóhatóság „nincs

attól elzárva, hogy más közigazgatási eljárásban beszerzett bizonyítékot figyelembe vegyen". A bizonyítékok értékelése körében ugyanakkor vizsgálni kell azt is, hogy valamely más vizsgálatból beszerzett bizonyíték elégséges-e a határozati megállapítás alátámasztására. Ahogyan pl.: az eljárt bíróságok szerint felperes esetében a 2007. IV. negyedévre tett adóhatósági megállapításokat bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül, más vizsgálatból beszerzett bizonyítékok önmagukban nem igazolták. Azok a tények, hogy az adóhatóság a 2007. IV. negyedévre folytatott ellenőrzése során értékelte a 2008. II. negyedévi vizsgálatban beszerzett bizonyítékokat is, illetve, hogy a Kúria Kfv.I.35.319/2012/4. számú ítéletével hatályában fenntartott, a Fővárosi Törvényszék 2.K.31.715/2011/4. számú ítélete szerint az adóhatóság a 2007. IV. negyedévre vonatkozó megállapításait nem bizonyította, továbbá, mert ezen eljárási jogszabálysértése miatt a Fővárosi Törvényszék a 2007. IV. negyedévre vonatkozó adóhatározatokat hatályon kívül helyezte, és a hatóságot új eljárásra utasította, jogszabályi felhatalmazás hiányában nem eredményezik azt, hogy az adóhatóság a 2008. II. negyedévre beszerzett bizonyítékokat a 2008. II. negyedévre ne értékelhesse, illetve az elsőfokú bíróság ezen bizonyítékok minősítése után a Fővárosi Törvényszék 2.K.31.715/2011/4. számú ítéletétől eltérő megállapítást ne tehessen és más döntést ne hozhasson. E két ítélet között nincs ítélt dologra alapítható kapcsolat, a felperes vonatkozó álláspontja jogszabályi alapot nélkülözően téves.

Az elsőfokú bíróság is azt állapította meg ítéletében (23. oldal), hogy míg a Fővárosi Törvényszék 2.K.31.715/2011/4. számú ítéletével érintett ügyben az adóhatóság bizonyítása „nem vezetett megalapozott tényállásra”, addig jelen ügyben „széleskörű bizonyítást folytatott le a többszereplős gazdasági ügyletek valós tartalmának felderítése érdekében.”.

Az adólevonási jog körében rögzíti a Kúria, hogy Áfa tv. 120.§-ának a. pontja értelmében abban a mértékben, amilyen mértékben az adóalany - ilyen minőségében - a terméket, szolgáltatást adóköteles termékértékesítése, szolgáltatásnyújtása érdekében használja, egyéb módon hasznosítja, jogosult arra, hogy az általa fizetendő adóból levonja azt az adót, amelyet termék beszerzéséhez, szolgáltatás igénybevételehez kapcsolódóan egy másik adóalany - ideértve az Eva. hatálya alá tartozó személyt, szervezetet is - rá áthárított. Az új Áfa tv. 127.§-ának /1/ bekezdés a. pontja alapján az adólevonási jog gyakorlásának tárgyi feltétele, hogy az adóalany személyes rendelkezésére álljon a 120.§ a. pontjában említett esetben a nevére szóló, az ügylet teljesítését tanúsító számla.

Az Sztv. 15.§-ának /3/ bekezdése alapján a könyvvitelben rögzített és a beszámolóban szereplő tételeknek a valóságban is megtalálhatóknak, bizonyíthatóknak, kívülállók által is

megállapíthatóknak kell lenniük /a valódiság elve/. Az Sztv. 166.§-ának /2/ bekezdése értelmében a számviteli bizonylat adatainak alakilag és tartalmilag hitelesnek, megbízhatónak és helytállónak kell lennie.

Az ellenőrzés folyamán a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani (Art. 97.§ /4/ bekezdése), az eljárás során az érintett ügyre vonatkozó tényeket veszi figyelembe, minden bizonyítékot súlyának megfelelően értékeli, döntését valósághű tényállásra alapozza (a Ket. 2.§ /3/ bekezdés).

A felperesnél lefolytatott ellenőrzés során az adóhatóság bizonyítási eljárás eredményeként azt állapította meg, hogy a határozatokban megjelölt számlák nem hiteles bizonylatok, nem nyert bizonyítást, hogy a számlákon szereplő gazdasági események a valóságban megtörténtek volna. Az adóhatóság az értékesítést terhelő, fizetendő áfa körében megállapítást nem tett (elsőfokú határozat: 29. oldal, másodfokú határozat: 5. oldal), és a határozatokban nem szerepel olyan megállapítás, hogy felperes a számlakibocsátó által a részére a 35 db számlában eladott árukat értékesítette volna tovább. Az adóhatóság arra vonatkozóan, hogy milyen forrásból, honnan származó árut értékesített a felperes, nem tett megállapítást, a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján azonban objektív tényekkel igazoltan azt állapította meg, hogy a számlakibocsátó valós gazdasági tevékenységet áru hiányában nem folytatott. A jogerős határozattal szembeni jogorvoslat a felperesnek az Art. 143.§-a alapján biztosított volt.

A bíróság a Pp. XX. fejezetének speciális szabályai alapján közigazgatási perben a felülvizsgálni kért határozatok jogszerűségéről dönt a Pp. 3.§ /1/ bekezdése, 121.§ /1/ bekezdés c.) pontja, 330.§ /2/ bekezdése alapján. A felperesnek az általa indított perben a Pp. 164.§ /1/ bekezdése alapján keresetét bizonyítania kellett, az alperes /bizonyítékokon alapuló/ megállapításával szemben azt, hogy az adóhatóság bizonyított tényállása téves, hiányos, és az általa befogadott számlák valós gazdasági esemény hiteles bizonylatai. Míg a közigazgatási eljárásban a fél előadása az Art. 97.§ /5/ bekezdése értelmében bizonyíték, addig a perben a Pp. 324.§ /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 166.§ /1/ bekezdése alapján nem, azaz pernyertessége érdekében állításait a felperes bizonyítani köteles. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét bizonyítatlansága okán elutasította.

A jogerős ítélet meghozatalát követően a peres feleknek lehetőségük van rendkívüli jogorvoslat igénybe vételére, ténykérdésben perújítási, jogkérdésben felülvizsgálati kérelmet terjeszthetnek elő. Közigazgatási perben az elsőfokú bíróság a határozatok

jogszerű illetve jogsértő voltáról dönt a kereseti kérelem keretei között (Pp. 213.§, 339.§), míg a felülvizsgálati eljárásban a Kúria a jogerős ítéletet vizsgálja felül felülvizsgálati kérelem keretein belül (Pp. 270.§), a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye (Pp. 275.§-ának /1/ bekezdése).

Jogszabálysértést a megállapított tényállás iratellenessége, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése megalapozhat, ilyen jogsértést azonban a felülvizsgálati kérelem alapján a Kúria nem állapított meg.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 163.§-ának /1/ bekezdése helyes alkalmazásával bizonyítási eljárást rendelt el, a Pp. bizonyítási eljárásra vonatkozó jogszabályhelyeinek mindenben megfelelő bizonyítást folytatott, a perben biztosítva a feleknek jogaik teljes körű gyakorlását. A közigazgatási eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárást, és az eredményeként meghozott alperesi döntést a kereseti kérelem keretei között, a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként jogszerűnek minősítette.

Ítéletében a Pp. 221.§-ának /1/ bekezdése szerint nem iratellenes, pontos tényállást rögzített, részletezte az első- és másodfokú közigazgatási szerv eljárását, a lefolytatott bizonyítási eljárást, a hatóság által alkalmazott jogszabályokat, a bizonyítékok értékelését, a meghozott döntéseket, a felperes fellebbezését. A pertörténet sorában ismertette a felperes keresetét, az általa hivatkozott jogszabályokat, bírósági döntéseket, az alperes ellenkérelmében foglaltakat, a lefolytatott bizonyítási eljárást, a felek előadását.

Az elsőfokú bíróság nemcsak megjelölte, hanem ismertette is az általa alkalmazott jogszabályokat, jogi indokolása során ütköztette a tényállási elemeket a jogszabályokkal, vizsgálta a közigazgatási eljárás teljes anyagát, a felek perbeli nyilatkozatait, beadványaikat, részletezte a bizonyítási teherviselést, és logikusan megindokolta a - Pp. 164.§-ának /1/ bekezdésére alapított - keresetet bizonyítottság hiánya okából elutasító döntését, rendelkezése és annak indokolása a keresetre teljes körűen kiterjedt /Pp. 213.§ /1/ bekezdés/. Jogi álláspontját, amely szerint jogszerűen állapította meg az adóhatóság, hogy a felperes /a határozatokban meghatározott/ hiteltelen számlákra jogsértő módon alapította adólevonási jogát, és megfelelő jogkövetkezményt is alkalmazott, közérthetően kifejtette, utalva az Európai Unió Bíróságának C-439/04. és C-440/04. számú egyesített ügyekben meghozott ítéletére is. A számlákon feltüntetett gazdasági események megtörténtének bizonyítása hiányában, azaz fiktív adóköteles tényállás esetén, hiteltelen számlák birtokában az

adólevonás joga nem gyakorolható.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárása során a Pp. minden vonatkozó rendelkezését teljesítette, döntése a bizonyítékok teljes körű és okszerű értékelésén alapszik, indokolása hiánytalan, így a bizonyítékok felülmérlegelésének nincsen helye.

Mindezek folytán a Kúria a jogerős ítéletet, amely a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg, a Pp. 275.§-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria a felperest a Pp. 270.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§-ának /1/ bekezdése alapján kötelezte az alperes felülvizsgálati perköltsége megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről és mértékéről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§-ának /1/ bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13.§-ának /2/ bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2015. március 12.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kurucz Krisztina sk. előadó bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk.bíró